

Marike is jaloers op een mus

Marike is chronisch ziek. En schrijft hier sinds kort blogs over voor Eva. Een ontmoeting met een stel mussen in de tuin zorgt voor een bijzondere confrontatie. "Op een tak zit een jonge mus die zich gemakzuchtig laat voeden door zijn ouders. En warempel, ik ben jaloers."

Het is zo'n dag waarop alles me te veel is. Zo'n dag waarop ik wil huilen maar de tranen niet willen komen. Zo'n dag waarop ik zo boos ben op mijn ziekzijn. Zo'n dag waarop ik niet kan bidden omdat ik geen woorden meer heb en maar weinig geloof. Met een mok koffie op de bank, kijk ik naar de fladderende mussen in de tuin. Het schrijnt. Wat zou ik ook graag zo lekker bezig zijn. Maar dat kan niet meer sinds ik ziek ben en dat valt niet mee. Iedere dag moet ik rekening houden met mijn beperkingen. Het is dagelijkse topsport terwijl ik me tegelijk vaak afvraag wat ik nu helemaal presteer.

'Ik besepte dat het mijn boosheid was die ik kwetterde'

De mussen maken ruzie om een vetbol. Het gekwetter doet me denken aan een droom waarin ik net zo kwetterde tegen een arts dat ze me nu eens moest helpen. Later besepte ik dat het mijn boosheid was die ik kwetterde.

Op een tak zit een jonge mus die zich gemakzuchtig laat voeden door zijn ouders. En warempel, ik ben jaloers. Ik ben jaloers op zijn vertrouwen in zijn ouders dat zij er wel voor zorgen dat hij niets tekortkomt. Zo wil ik ook graag vertrouwen op God, dat Hij wel voor mij zorgt, maar vandaag lukt het niet.

Als God mij kent, weet Hij toch wat ik nodig heb?

Ik moet denken aan het verhaal van Jezus en de mussen waarin Hij zegt: 'God kent ieder musje dus Hij kent zeker ook jou.' Ik durf het bijna niet te schrijven, maar ik merk hier vaak niet veel van. Want als God mij kent, dan weet Hij toch wat ik nodig heb en antwoordt Hij op mijn gebed? Ik bad eerst om genezing, maar een rolstoel werd mijn metgezel. Daarna bad ik om blijmoedigheid, maar een van de kinderen werd ernstig ziek en zelf raakte ik werkloos.

Mijn koffie is op. Ik staar nog wat naar het jonge musje en er gebeurt iets me: eindelijk komen de tranen. Dat lucht op én het geeft me de ruimte om toch weer met God in gesprek te gaan. Ik vertel Hem over mijn verdriet, mijn boosheid en mijn twijfel aan zijn zorg. Ik weet dat het bij Hem op de juiste plek is. Want wonderlijk genoeg, blijft ondanks alles, één ding voor mij overeind: God kent mij.

Marike de Reuver-Schuurman